

Слово

Слово буденними йдучи дорогами,
Вітром обвітрене, росами скупане,
Стало невпевнено перед порогами,
Тихо шукаючи місця не ступеня.

Б'ється пульсуюча жилки в тривозі,
Віри й надії таки не втрачаючи.
Слово не сміло стоїть на порозі,
Вироку суду людського чекаючи.

Слово, яке не являється витвором,
Просто з життєвою ґрунтоосною.
Слово, як паросток думки не хитрої,
Пишно уквітчане звичною мовою.

Дещо обурене, дещо замріяне,
Дещо сумбурне, немов наполохане,
Просто на аркуш рядками посіяне,
Чи у звуки акордів закохане.

Навіть не відаю звідки з'явилося,
Та підсвідомо єднання спокутую.
Я з його витоків запричастилася
Ясністю думки і рими отрутою.

Слово буденними йдучи дорогами,
Вітром обвітрене, росами скупане,
Стало невпевнено перед порогами,
Тихо шукаючи місця не ступеня.